

Hồng Thúy

Một Thoáng Mây Mù

Sau một chuyến vượt biển thành công tốt đẹp, tôi may mắn được định cư ở Thành phố Montréal do một người quen ở đây bảo lãnh từ đảo. Vốn tính năng nổ và hăng tiến của tuổi trẻ nên chỉ ngay sau một tháng tìm được việc làm, có thể tự túc nơi ăn chốn ở, tôi không muốn đeo phiên thêm gánh nặng của người bảo trợ cư mang nên dọn ra riêng. Tôi mượn một bachelor ở tầng hầm của một building nhỏ hơi xa khu phố chính nên giá thuê không mắc lắm. Trong thời gian 3 tháng đầu thử việc, tôi vô cùng thận trọng để không có sai sót nhỏ nào có thể bị đuổi, vì tôi ra riêng, tiền lương là cả một vấn đề sinh lộ. Công việc chính của tôi là may phần cổ cho một dây chuyền chuyên may áo vest của một hãng lớn. Tôi nhớ ngày đầu thử việc gian truân làm sao! Ở Việt-Nam tôi chỉ may vá thành thạo trên một bàn máy gia dụng chạy bằng mô-tơ nhỏ, nên khi đứng trước cái máy may công nghiệp tự động to nặng với kim chỉ phức tạp, tôi như bị hớp hồn và đờ người ra không biết xử dụng cách nào, nhưng rồi khi được chỉ cách vận hành máy, tôi vừa khớp vừa run vụng về điều khiển thế nào mà để miếng vải trắng nghiêm chỉnh vù tuốt ra phía trước mấy thước sau khi lỡ nhấn chân đạp mạnh bàn đạp. May mắn sao cô phụ trách mượn việc đang cần người, thương hại nhìn bản mặt xanh lè sợ hãi, cộng thêm đôi mắt nấn nỉ tội nghiệp ra chiều tuyệt vọng của tôi nên thông cảm cho thử lại, sau đó bắt tôi ngồi vào bàn máy thật lâu để may đi may lại những đường may dọc ngang xem có thật đạt tiêu chuẩn yêu cầu hay không, tôi mới được thoát nạn để được nhận tạm vào.

Hãng rất xa chỗ tôi ở lại bắt đầu giờ làm việc sớm nên tôi phải dậy khi bầu trời bên ngoài vẫn còn lấp lánh ánh sao, rời khỏi nhà đèn đường vàng vọt ở hai bên vệ đường còn đang ngái ngủ, mùa hè còn đỡ, chứ mùa đông lạnh cắt da, tôi một mình đứng đợi xe bus dưới cơn tuyết xao xác cô đơn muốn khóc. Tôi biết phải tự mình học thế nào là bươn chải, xoay sở để có thể tự lập, nhủ thầm mọi việc phải hết sức cố gắng không được đầu hàng chứ không như ngày xưa còn sống trong sự chăm lo của gia đình. Sau 3 tháng gắng vượt bậc để đạt chỉ tiêu tối thiểu do hãng đưa ra, ngay cả khi bệnh tôi cũng ráng lê thân đi cày, quyết không dám chểnh mảng sơ xuất buổi nào sợ ảnh hưởng xấu đến bảng đánh giá điểm hàng ngày trong thời gian bị đối soát gắt gao, cuối cùng quyết định được vào full time chính thức, tôi mới thở phào mừng rỡ, như vậy từ đây tôi tiết kiệm sống đủ với đồng lương eo hẹp. Tôi nghĩ cần nỗ lực nhiều, năng suất phải nâng cao thêm để được tăng lương vì trước mắt tôi còn một tương lai, kế hoạch dài chờ tôi tiến bước. Tôi làm việc siêng năng cần mẫn, sáng hãng hái nhận làm overtime thật sớm, chiều ngã tối mới chịu về. Mỗi lần tan sở là toàn thân tôi mỏi mệt đến đờ đẫn, tay tê dại, chân bước quàng xiên, mắt như bị một tấm màn mây che phủ chẳng nhìn rõ đường, nhưng tôi quyết chẳng chịu đầu hàng với những khó khăn, vất vả của người bắt đầu cuộc sống mới trên xứ sở tự do bằng đôi bàn tay trắng. Tôi ngoài đi làm vẫn ráng học hiểu thêm ngôn ngữ thứ hai ngoài tiếng mẹ đẻ bằng những khóa học tối chăm chỉ. Tháng ngày nối tiếp, làm ngày, tối học, cuối tuần đi chợ, giặt giũ, nấu ăn cho cả tuần... Chiếm hết thời gian của một cô gái nhỏ chưa từng quen nếm trải những cực khổ. Nhưng ở đời chẳng có gì suôn sẻ, con người như luôn phải trải qua nhiều thử thách để tôi luyện thêm bản năng, ý chí. Công việc tôi đang làm bỗng xảy ra nhiều khó khăn, ấn định số lượng sản phẩm may bắt buộc gia tăng đến một con số khó tưởng khiến tôi dẫu may nhanh và giỏi cố vắt cạn cùng sức lực vẫn không tài nào chạm tới đích mong muốn, tên supervisor còn mưu toan rình rập, xem xét, thúc bách tôi thật sự còn có

khả năng hơn không hay giả vờ giấu giếm làm biếng kéo giờ cho chậm lụt hàng xuống. Điều này làm tôi dẫu hết sức nhẫn nại nhưng do sự chèn ép người thái quá khiến tôi không thể nào tránh né sự bức dọc bất mãn và kết quả tôi đành phải đi tìm một hãng khác hay một công việc khác để khỏi cãi nhau, làm bản mặt hầm hầm mỗi ngày khi gặp hân.

Kiểm việc chẳng dễ chút nào với thời buổi khó khăn việc ít người nhiều và nhất là vốn liếng không giàu kinh nghiệm như tôi. Bao ngày trời giữa đông lạnh, tôi buốt người leo lên xuống xe bus để đi interview job mà lúc nào cũng chỉ nghe được câu nói chưa cần người, hay hãy về nhà chờ phone gọi, v.v. đến chán nản. Một hôm tôi thiếu não đón chuyến xe trở về từ một cuộc phỏng vấn cũng không lấy gì hy vọng, vốn vẹn trong túi tôi còn ít tiền lẻ (vì chi tiêu trong lúc này tôi phải hạn chế, tằn tiện tới mức tối đa) có thể thiếu đến hơn mấy chục cent cho đúng giá vé của một chuyến bus, tôi đành liều mặc kệ leo lên, bậm gan bỏ rào rào một nắm tiền lẻ vào thùng thu tiền đặt kế tài xế, cốt mong âm thanh nhiều đồng cent, đồng dime đánh lừa thính giác hầu lái đi sự chú ý của ông vì người lên xuống đông đúc khó có thể kiểm soát chặt chẽ, nhưng tôi lầm vì ngay sau tôi bỏ tiền định làm lui nhanh chân tiến sâu vào dãy ghế thì ông kêu lại ra dẫu chỉ vào thùng đựng tiền làm tôi sợ hãi người. Một dòng người bị nghẽn lại phía sau do tôi còn đang đứng chắn nơi cửa ra vào, tôi chưa biết xoay sở ra sao thì bỗng một tiếng nói vang lên ngay sau lưng tôi giọng một phụ nữ trẻ:

- Cô ấy vừa đánh rơi thẻ bus tháng, có lẽ tìm chưa thấy nên vội vàng dùng tiền nhưng không có đủ, xin ông thông cảm, đây là thẻ của cô ấy tôi vừa nhặt được sát bên vệ đường ngay phía đầu xe dừng.

Nói rồi chị ấy chìa tấm thẻ tháng (thẻ bus vào thời gian đó chưa có ảnh chụp xác thực) ra làm chứng. Ông tài xế liếc nhìn sơ thẻ không nói năng gì, rồi phất tay chẳng nghĩ ngợi mặc nhiên cho qua. Tôi thở phào nhẹ nhõm, vừa mừng có cứu tinh, vừa thật ngạc nhiên vì tấm thẻ bus chị ấy dúi vào tay tôi như chính của tôi làm rơi thật. Tôi xấu hổ với hành động không thành thật ban nãy trước một đồng hương không hề quen biết, tôi đỏ mặt ấp úng muốn từ chối. Chị quay mặt đi thản nhiên cho tôi đỡ ngượng, miệng thầm thì trấn an chỉ đủ tôi nghe:

- Em đừng lo, cái thẻ này của chị, chị cho em đó, chị có cái mới rồi!

Với sự giảng giải của chị tôi được biết rằng ngoài thẻ bus cũ dùng trong tháng, thẻ mới tháng kế có thể sử dụng ngay dù cho còn vài ngày mới đến tháng sau. Như kẻ mù gặp cá rán tôi vừa mừng vừa cảm động nhận tấm thẻ với lòng biết ơn sâu sắc vì ít ra dưới sự giúp đỡ của chị rất đỡ cho tôi trong hoàn cảnh chẳng hay ho gì lúc này. Tôi cũng không ngờ được từ duyên gặp gỡ trong cảnh ngộ éo le trên chuyến xe bus ấy, qua những câu chuyện tâm đắc, bộc bạch tâm sự gia thế, tình tha hương, mối cảm thông hoàn cảnh tạo nên sợi dây thân ái đặc biệt kéo chúng tôi lại gần nhau hơn để rồi chúng tôi đã kết giao trở thành chị em bạn vô cùng thân thiết. Tôi nghiêm nhiên bước vào gia đình chị như người em gái nhỏ và ngay cả đứa con trai bé bỏng 6 tuổi của gia đình chị đối xử với tôi hết như người cô ruột rà. Trong thời gian ngắn ngủi hưởng tạm thời trợ cấp thất nghiệp, ngày trong tuần ngoài việc tôi gắng tranh thủ luyện thêm vốn liếng sinh ngữ đang ở trình độ tương đối khá cho dễ dàng kiếm được việc thích hợp, mỗi cuối tuần như một thói quen tôi luôn ghé thăm nhà chị để ăn uống, chuyện trò, tâm sự, học từ chị thêm những kinh nghiệm cuộc sống và thoải mái hưởng những giây phút gia đình vui vẻ ấm cúng, vốn đã thiếu thốn trong tôi.

Rồi một ngày chị đã giúp tôi xua đi nỗi băn khoăn, sự lo lắng trần trụi về mưu sinh trong tương lai bằng đề nghị như món quà trân quý bất ngờ - chị sẵn lòng cất công hướng dẫn tường tận cho tôi tập và sử dụng thành thạo chiếc máy computer, chị khuyên tôi ráng luyện tay sao đánh cho nhanh, nhuần nhuyễn và thật chuẩn xác để sau này có thể giới thiệu tôi xin việc trong công ty đang cần nhiều thư ký đánh máy nơi chị đang làm với tư cách là nhân viên hành chính có khá thâm niên và được xếp rất tín dụng. Không lâu lắm, mấy tháng sau, dưới sự dìu dắt tích cực của chị cộng thêm sự chuyên cần tập luyện không ngừng ngày đêm của tôi, job văn phòng vừa đăng lên bảng cần là tôi đã tự tin vượt qua thử thách trắc nghiệm để được nhận vào làm công việc hoàn toàn mới mẻ ấy không chút khó khăn nào. Từ đó cuộc đời tôi rẽ sang một khúc quanh mới, tươi đẹp và sáng sủa hơn, thoát khỏi cảnh gò lưng mỏi cổ đau mắt chăm chú vào đường kim mũi chỉ, dẫu tất bật tối chạy vắt giò theo số lượng ấn định của hãng may, cũng không còn cái cảnh sáng đi thật sớm vật vờ chưa đủ giấc, về chiều tối mệt mỏi với áo quần dính đầy bụi vải, chỉ may đến xơ xác tóc tai, mặt mũi bơ phờ. Cũng nhờ giờ làm văn phòng uyển chuyển thoải mái, tôi không phải vội vàng tắt bật chen lấn trên mỗi chuyến xe vào giờ cao điểm hay hốt hoảng mỗi khi hụt một subway. Nói như thế không có nghĩa là tôi bắt đầu học thói rề rà, đứng đĩnh của một công nhân cổ trắng, nhưng rõ ràng một điều tôi đã thoát khỏi nhiều bó buộc khắc nghiệt về công việc, giờ giấc trước kia. Với sự giúp đỡ nhiệt tình của chị, tôi đã dần học làm quen tác phong đi đứng, ăn mặc, lề lối làm việc, cả trong giao tiếp với bạn bè xứ da trắng đồng nghiệp.

Chẳng bao lâu chị trở thành một đại ân nhân cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng vì nhà chị chính là nơi tôi gặp được Huy và là điểm hẹn đầu tiên (do sự an bài xấp xếp của chị) mở ra một mối tình đầu thật nên thơ và lãng mạn. Huy là em của một người bạn thân với gia đình chị từ Vancouver qua Montréal công tác một tháng. Tôi chẳng nào quên được kỷ niệm ngày tình cờ gặp anh đứng vào ngày mùng một Tết tại nhà chị. Đôi kính cận điểm xuyết trên gương mặt vuông gầy thanh lịch, thêm vào bộ ria tía khéo làm anh trông vẻ chừng chạc hơn so với cái dáng dong dong cao, nước da trắng hồng nho nhã, đôi mắt biết cười và lối truyện trò linh hoạt đã thu hút ngay cảm tình người đối diện, và bắt đầu từ đó chúng tôi đã đến với nhau thật tự nhiên. Tình cảm trở nên càng lúc càng khăng khít giữa chúng tôi và sâu đậm đến nỗi chúng tôi muốn mãi bên cạnh nhau mỗi ngày mặc dầu sau chuyến công tác anh phải quay về tận miền tây Vancouver xa tắp. Kết quả mối tình Long distance - như chị hay gọi đùa thế mỗi khi tôi buồn bã nhớ nhung anh vì lý do nào đó gây nên những cú phone trễ hẹn - là một đám cưới nhỏ thân mật diễn ra giữa họ hàng hiếm hoi của hai bên gia đình nhưng thật vui vẻ, đậm đà nhiệt tình của tất cả bạn bè đôi lứa. Tôi từ giã cuộc sống độc thân lặng lẽ nơi ba chelor tầng hầm cũ để dọn vào một cái appartement một phòng ngủ ấm cúng gần chỗ tôi đi làm cho tiện, sau khi Huy cũng xin nghỉ sở bên Vancouver để chuyển hẳn về Montréal làm việc tại đây. Gia đình chúng tôi ấm êm hạnh phúc bao nhiêu tôi cũng thảm nhủ lòng không bao giờ quên công lao rất lớn của chị, vì thế nhất cử nhất động, việc gì tôi cũng hay thường xuyên lấy ý kiến hay học hỏi từ chị trước khi quyết định một vấn đề quan trọng nào. Đối với chị, tôi trong thâm tâm chẳng khác một người em ruột, chị muốn cuộc sống tôi phải đi lên tốt hơn nhiều lần thế này nên chị nhiệt tình chỉ bảo, dạy khuyên, nhắc nhở từng chút để tôi không ngừng cải thiện học hỏi để có những tiến bộ cần thiết đáp ứng trong công việc mà công ty càng ngày càng đòi hỏi cao khả năng của nhân viên. Hơn bao giờ hết, tôi cảm thấy số phận quá ưu đãi mình, luôn mỉm cười để trao muôn vàn đặc ân. Từ chị, chiếc đĩa thần biến hóa khiến một con bé từ chân ướt chân ráo cô đơn, lạc lõng nơi xứ sở quê người, ngấp nghé vào đời bằng con số không to tướng đến có những kết quả hôm nay. Thú thật, sự bằng lòng, thỏa nguyện với hiện tại đến nỗi nhụt đi ý chí ban đầu của tôi, lúc còn độc thân chật vật gian khó, học hành là sự phấn đấu tận cùng, là phương tiện tiến thân tôi muốn vươn lên bằng người, bây giờ cuộc sống đã ổn định, việc văn phòng nhẹ nhàng, thư thái càng làm tôi không muốn bon chen gì nữa, tôi tự mãn, ơ thờ và lười biếng đến nỗi có ý nghĩ an phận bên chồng, chuẩn bị con cái sau này. Biển đời tưởng mãi sẽ sóng yên bể lặng nhưng bỗng một ngày giống tổ nổi lên mà chính tôi không ngờ lại bị cuốn hút vào trong đó.

Niềm hãnh diện khi nghe tin chị là người gốc Á và cũng là người Việt đầu tiên có đầy đủ điều kiện, đủ khả năng được đề bạt lên chức Trưởng phòng coi luôn khu phận tôi làm do chị vốn có kiến thức giỏi giang chịu khó học hỏi, lại tháo vát, thông minh cộng với kinh nghiệm bao năm có thừa, việc này khiến tôi cảm thấy vừa sung sướng vừa phẫn chấn tốt độ vì từ nay với vị thế hàng thân quốc thích, tôi sẽ tha hồ thoải mái, dễ dàng trong mọi thao tác công việc chứ không bị dòm ngó, dò sát khắt khe khi dưới quyền lãnh đạo của một người khác. Nhưng thực tế đã đi ngược lại niềm hy vọng hớn hờ của tôi, trong giao tiếp hàng ngày với chúng tôi chị dễ chịu bao nhiêu thì trong công việc với vai trò cấp trên chị càng tỏ ra tính nghiêm khắc và rất kỷ luật bấy nhiêu dù sai phạm lỗi thật nhỏ, ngay cả tôi - một người nhà - cũng không thể thoát được đặc miễn ngoại lệ. Sự hí hửng ban đầu của tôi tan đi nhường chỗ cho một nỗi thất vọng tràn trề và trong suy nghĩ phiến diện bất giác càng lúc tôi cảm thấy khó chịu với tính có vẻ kẻ cả và phách lối của chị. Dường như hành động nào trong công việc tôi làm do chị giao, khác với trước đây, tôi đều bị bức mình với khi phải trực diện nghe những câu khéo léo nhẹ nhàng phê bình, dù lời trách cứ vẫn chứa hàm ý xây dựng xảy trong không gian riêng có mình tôi với chị với đủ lý do chưa làm đúng cách, chút thiếu sót, cần cẩn thận, chú ý đến tinh thần đồng nghiệp, v.v. hay có lẽ do tôi từng quen ỷ y vào chị bao che, nâng đỡ một dạo mà ơ thờ, chảnh mông tạo thành quả xấu chẳng? Trong khi các đồng nghiệp khác kính phục lối làm việc, xử sự phân minh khoa học của chị, thì tôi không những chẳng hé môi với chị bằng một lời chia vui, ngược lại đứng sau lưng ôm niềm riêng, thậm chí trích theo suy diễn thiên ý, và với lòng ghét ghen giận hờn cá nhân, tôi bức dọc lối đối xử chẳng chút dung tình của chị, có lẽ chị bây giờ có chức cao, kiêu căng lên mặt trịch thượng??? Rồi không biết có phải mặc cảm thua sút và tự ái tự hiềm nhỏ nhen trong tim tôi càng nung nấu mỗi khi thấy chị có vẻ niềm nở khen ngợi ai hoàn thành tốt công việc trước mặt tôi, tôi đâm ra đau buồn, mang nặng tủi thân tâm trạng ảm ức bị tách rời bỏ rơi, và xen cả cái kinh đến như thái độ bình lặng hình như không còn vẻ chú ý đặc biệt gì đối với tôi. Lối suy nghĩ nông cạn ấy dần dần tạo nên hố cách ngăn âm thầm trong tim chẳng có thể nói ra để hàn gắn được nữa. Tôi tự nhủ nếu chị đã thay đổi thế thì tôi sẽ cũng không cần chị nữa, tôi sẽ chứng tỏ cho chị biết không có chị tôi cũng có khả năng làm, có thể sau này tài bằng chị hay còn hơn chị nữa kia, và trong cảm giác ghen ghét cực độ tôi quên hẳn thời gian đã từng được chính chị công lao một tay chỉ bảo, nâng đỡ tôi hết mực.

Với bất mãn ngấm ngầm cộng thêm vào tính cố chấp bướng bỉnh khiến tôi không cần tìm hiểu nguyên nhân, tôi quyết ý lẳng lặng xin việc ở một chỗ khác, đồng lương có thể kém hơn nhưng tôi không màng miễn là đừng phải gặp chị như cây gai trong mắt mỗi ngày. Tôi bỏ job không nửa lời bàn trực tiếp với chị, cũng chỉ nói sơ với Huy, ngỡ hờn như gióng tiếng cho chị nếu chị có thắc mắc gọi hỏi Huy về sau, khi ngày đầu tiên tôi bắt

đầu công việc mới ở một hãng khác viện cớ muốn đổi chỗ làm để có điều kiện học hỏi mới lạ và lấy thêm kinh nghiệm, hơn nữa công việc chỗ mới này thích hợp với tôi nhiều. Tại đây, nhờ từ kinh nghiệm hãng cũ tôi nhanh chóng nắm bắt và hòa nhập công việc mới một cách dễ dàng. Tôi dốc tâm chu toàn mọi trách nhiệm, bồn phận khiến chẳng một ai chê trách. Muốn thành công những khóa học cần cho nghiệp vụ thăng tiến, tôi tranh thủ những giờ giấc sau khi tan sở để cố vượt bao khó khăn trong việc ôn luyện lại kiến thức cơ bản, hàng rào ngôn ngữ, những trắc trở văn từ chuyên nghiệp, tôi thi, rồi học, tiếp tục thi miệt mài vì ước muốn trả thù chị cũ như cái đích để tôi vươn lên cao mãi. Trong thời gian này tôi mặc kệ chị nghĩ gì, tránh đối mắt dò hỏi dẫn đo khi chúng tôi gặp nhau tình cờ, và lờ cả những âm thanh thờ dài cổ nén của chị sau lưng tôi, tôi cứ đứng vững, thái độ thản nhiên vô tình, đóng tròn vở kịch tài tình hòng mong che đậy cơn sóng lòng dữ dội, để một ngày tôi tìm cách giới hạn dần sự giao thiệp lấy cớ bận bịu, giữa chúng tôi giờ đây rộng thêm khoảng cách, xa vời lạnh lùng, tôi đối xử chị như một người bạn sơ giao không còn nồng nàn thân tình như xưa vốn có. Tôi cũng đề phòng dặn Huy phải giấu tuyệt đối không được tiết lộ tí gì cho chị biết việc tôi học, tôi nói với anh rằng tôi muốn có sự ngạc nhiên cho chị, thế thôi. Bận rộn công việc sở, tính vô tâm đàn ông Huy cũng không tò mò hỏi sâu gì hơn chuyện giữa chúng tôi tuy hơi thắc mắc nhưng rất vui mừng khi tôi đổi tính quá nhanh, học chăm chỉ nghiêm túc vô cùng. Trong lúc tôi bù đầu lao tâm làm việc, hăng say học hành, rất ít văn chuyện với chị, nhưng qua Huy tôi được biết gia đình chị chuyển xuống Toronto do công việc của hãng chồng chị yêu cầu. Tôi miễn cưỡng tiễn chân gia đình chị chỉ bằng cú phone sáo ngữ hời hợt, còn chị búi ngùi chia tay bằng lời thân tình chúc tôi may mắn trong sự nghiệp. Bẵng đi một thời gian dài, trong tôi vẫn còn nguyên ý tưởng sôi sục phục thù đang cố nén lòng chờ dịp, phần thêm do sự giận hờn dai dẳng nên tôi đâu tha thiết việc liên lạc, thật hồ hững đối với bất cứ tin tức sinh hoạt gì của chị, hơn nữa do xa mặt cách lòng, tôi cũng đành mặc kệ bỏ quên nỗi thắc mắc là tại sao chị cũng không gọi tôi một tiếng nào...

Như một kết quả mỹ mãn của những tháng năm học tập, thời gian tập sự tinh tấn, kinh nghiệm tích lũy dồi dào, tôi được đề bạt lên làm Phó Trưởng phòng tài chính trong một công ty nhỏ. Bây giờ có đồng lương khá giả, tôi vững vàng kế hoạch chuyển dời từ căn appartement chật hẹp để ra một căn bungalow khang trang xinh xắn, mơ ước tôi thành tựu, tôi muốn gào to lên sung sướng, mãn nguyện. Thế là tôi nay có thể vững tâm, an nhiên gọi nói chuyện thường xuyên với chị mà không còn ngượng ngập, nén nỗi sợ hãi hay mặc cảm thua kém như xưa. Tôi sẽ hân hoan kể cho chị nghe những thành tựu tôi đã khổ công dốc sức lâu dài, những khó khăn tưởng không vượt qua để chị phải sáng mắt khâm phục sự kiên trì bền bỉ của tôi, chứ đừng xem thường tôi như lúc tôi còn làm chung dưới quyền chị. Nhưng số phone gọi đường dài về Toronto chẳng thể thông được, tự nhiên trong khoảng khắc mơ hồ nào đó, tâm thoảng lo lắng tôi tự hỏi chị bây giờ ra sao mà tin tức mù tăm? Rồi dòng đời xuôi ngược vô tình cuốn nhanh, bỗng một hôm Huy về từ sở làm cho tôi biết rằng anh đã có tin tức chị sau bao lâu dò hỏi từ những người bạn thân nào đó của chị ruột anh, anh đưa tôi email địa chỉ của chị, số phone cũ đã cất vì chị dọn nhà đi. Chuyện bất ngờ Huy kể làm tôi bàng hoàng chết sững, gia đình chị đã ly tan, đứa con được bên nội đòi quyền nuôi dưỡng vì chị trải qua cơn sốc nặng, tinh thần kiệt quệ và mất việc sau khi chia tay với người đầu ấp tay gối mười mấy năm mặn nồng do chuyển du lịch về Việt-Nam, người đàn ông đứng đỉnh tiền bạc, rừng mỡ sinh tật đeo bông thêm một người tuổi chỉ đáng hàng con cháu! Chị trong lúc tốt cùng đau khổ muốn chết đi đã lộ hé bao tâm sự ngổn ngang, trong đó tên tôi được chị nhắc nhở như một quá khứ khắc khoải không an, như thăm hỏi một câu xin lỗi mà chẳng biết bao giờ có đến tai tôi không qua một người bạn, chị ray rứt bên lòng chẳng yên một nỗi khi nghĩ tôi đang sống trong mối giận hờn dằng dặc, chị cũng áy náy không biết làm sao tỏ cho tôi hiểu rõ nguồn cơn để tôi không nghĩ chị đang cố biện hộ cho hành động xa xưa của mình. Huy nói với tôi trong giọng cay đắng tự trách:

- Tại anh hết em ạ, thật hối tiếc đã gây mối hiểu lầm cho hai chị em bao nhiêu năm nay, trước đây anh thấy em có ý chí lại thông minh, hiếu học đâu lẽ suốt đời chịu làm một chân thư ký nhỏ nhoi, nên đã có lần nhờ chị khuyên em gắng học thêm lên bằng mọi cách, không ngờ chỉ vì hành động ầm ỹ nào đó của chị tạo sự châm khích lòng tự ái để giúp em tiến thân lại vô tình tạo một hậu quả chia biệt, chị bây giờ tội ghê lắm, quạnh hiu, cô độc chẳng còn ai thân thuộc...

Tôi như từ trên cao rơi xuống, thoát hẳn cơn mê muội tự đắc để hiểu tường tận, rõ nguồn cơn. Từng hình ảnh như cuộn phim dĩ vãng quay chậm hiện về mồn một, thì ra chính tôi mới ngốc nghếch tự cao huênh hoang tưởng qua mặt chị hòng vượt lên, còn chị kín đáo âm thầm hy sinh làm người xấu không hé môi, lộ phiền hà cho tôi yên ổn vui câu công thành danh toại. Nước mắt tôi tuôn tràn, tim tôi se thắt, cảm giác đau đớn dày vò, xâu xé đến rướm máu nát tan! Những thứ tốt đẹp, tiền tài tôi có đây là từ chị mà ra, chưa có cơ hội nào để tôi ơn đền nghĩa trả cả. Chao ôi! Chị cao thượng quá mà tôi thì bạc bẽo đến vô tình. Có biết rằng chị càng mở lòng rộng lượng, tôi càng bị dẫn vật nổi hẹp hòi ích kỷ tầm thường bấy nhiêu không? Đúng rồi tôi nông cạn suy xét, so đo nhỏ nhặt, chị quả không may khi có một người chị em bạn chẳng ra gì. Chị ơi! Trong lúc chị đau thương trong số phận nghiệt ngã, cần người tâm sự, tiếng nói an ủi, bàn tay nâng đỡ nhất vẫn chẳng có tôi cận kề như ngày xưa chị từng bên tôi chia ngọt xẻ bùi, dẫu, khuyên răn trong lúc tôi cô đơn lẻ

loi trên xứ lạ, cái thuở đầu đầy lạ lẫm, bơ vơ, khó khăn ấy. Còn hạnh phúc của tôi hôm nay cũng có bàn tay công lao vun xới của chị để tình yêu mãi nồng nàn thăng hoa. Tôi nức nở, nghẹn ngào đau xót, niềm hối hận dâng tràn dâng chất bờ môi...

Tôi bị trừng phạt vì cái tội vô ơn, vong tình. Tôi đã không được dịp theo Huy về Toronto tìm thăm chị và để nói lên lời tạ lỗi, vì chỉ mấy ngày sau tôi đã phải vào bệnh viện mổ khẩn cấp do chứng đau ruột dư. Sự nhiễm trùng trong lúc mổ lần thứ nhất đưa đến sốt nặng làm tôi phải trải qua đợt mổ lần thứ hai. Quá mất sức do máu ra nhiều sau hai lần mổ nên tôi phải nằm trong phòng đặc biệt chăm sóc. Tình dậy sau cơn hôn mê với tám thân đau đớn gầy mòn do không ăn uống được suốt tuần lễ cùng chẳng chịt mớ dây truyền dịch lủng lẳng, vẫn gậm nhấm trong tôi một nỗi đau khác tiềm tàng như kim châm mũi chích nhức nhối thấu tận tâm can, khi trí óc vừa kịp tỉnh biết hồi tưởng lại mọi việc trước đó, tôi thăm hỏi giờ chị ở đâu? Có biết tôi trông nhớ chị vô vàn không? Mỗi xúc cảm cứ ăm ắp ùa tràn về rưng rức sưng nghẹn cả cổ tôi. Chưa kịp định thần nhận tiếng chân ai tiến sát giường, bỗng thật dịu dàng một bàn tay nhẹ lay động trên bờ vai còm cõi của tôi, giống như một giấc mơ có tiếng chị gọi tên tôi êm ái ăm ắp:

- Em tỉnh lại rồi ư! Làm chị mừng quá!

Và đồng thời muôn giọt nước trong vắt nóng hổi ở đâu thi nhau rơi tràn đầm ướt rát bỏng trên cánh tay tôi... Ôi! Những giọt nước của sự chờ đợi mỗi mòn tha thiết thành dòng cứ ray rứt theo mỗi tiếng nấc bổi hổi của nhịp tim tôi. Tận lòng run rẩy, mắt oà chứa chan, tôi như cảm nhận được sợi dây thân ái xưa đang chuyển lên từng thớ thịt và bùng sống lại mãnh liệt mãnh thâm tình mà một thuở tưởng chừng đã cắt chia vĩnh viễn. Hai chị em tôi ràn rụa với bao nỗi niềm chất chứa của một cơn đau nào đó vương vất, tôi thầm nghĩ phải chi thời gian quay ngược lại ban đầu thì hay biết mấy để không có những đau thương, hay hờn giận, mà chỉ là tình thương yêu ngọt ngào, gắn bó. Tôi thổn thức gắng gượng nắm bàn tay chị trong xúc động vô vàn:

- Chị ơi! Xin lỗi, thành thật xin lỗi chị nhiều lắm, cuối cùng thì cũng vẫn là chị thương yêu em hết lòng, cảm ơn chị quên đi cả nỗi đau riêng mà về tận đây bên em.

Chị lắc đầu làm mái tóc phien muộn ngả sương lay động, tia nhìn chị âu yếm, triu mến, rộng lượng như một người mẹ, giọng chị lướt mềm như gió thoảng vào tai tôi:

- Chị đã hiểu tất cả, trước sau vẫn thế, chẳng có gì làm thay đổi được tình chị em mình đâu em ạ! Hãy yên tâm cố gắng dưỡng bệnh đi nhé!

Ôi! Nhẹ nhàng làm sao, vết thương đau thể xác còn đó nhưng rõ ràng gánh nặng nhọc nhằn của khắc khoải, ăn năn buốt nhói ngàn cân từng đè trĩu hồn tôi bao lâu như trút bỏ hẳn xuống. Vâng! Chị nói đúng, trải qua bao sự việc tôi đã nhận được giá trị bài học để đời về tình đồng hương chân thiết và hơn hẳn thế nữa là nghĩa chị em, mối bằng hữu hiếm quý khó sánh được trong thời buổi kim tiền vốn đầy chân giả khó lường này, kể từ nay sẽ không còn bất cứ hiểu lầm gì có thể ngăn cách chị em chúng tôi nữa, quá khứ của một thời bão giông đã qua và mây mù một thuở thật sự cũng đã tan hết cả rồi...

Hồng Thúy